No. 3037 Zaterdag 18 Maart 1939 UTRECHT 56ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

ST. JOSEPH

19 MAART.

Die Rechtvaardige; dat is de enige en ware Evangelische lofspraak op dezen man van geheimenissen, die juist daarom een man van verborgenissen moet zijn. Als een sluier, een schaduw hangt die verborgenheid over hem. Het Evangelie doet slechts enkele mededelingen: feiten uit zijn leven die het mysterie aanduiden. Maar een woord van zijn mond, een uiting van zijn hart en gemoed, het Evangelie verraadt er geen. Zwijgend staat de gestalte van St. Joseph voor ons, als de drager van geheimenissen, de ingewijde in de verborgenheden Gods. Hij kon het woord spreken, waarop de eeuwen wachtten. Hij eert God in de nederigheid van het zwijgen. Niet de minste les voor onze rumoerige, geruchtmakende tijd van journalistiek, parlementarisme en vergaderzucht. De triomfatoren van de publieke tribune mogen den zwijgzamen St. Joseph over de heiligheid der retraite ondervragen.

Over Joseph's deugden houdt het Evangelie geen lofrede; het enkele woord „Rechtvaardige" is alles. Een aanwijzing, die wij aan ieder onzer vrome afgestorvenen op hun bidprentje meegeven. Het is alsof God iedere uiterlijke schittering van St. Joseph wil verre houden, toch was de goede Jezus mild met Zijn goede woorden over anderen. Niet enkel Zijn Moeder en St. Jan de Doper heeft Jezus openlijk geprezen, maar zelfs de heidenen tot kinderen toe, ja zelfs bekende zondaars en zondaressen heeft Jezus geprezen om een enkel goed werk, een eenvoudig betoon van goede wil. Maar om St. Joseph heeft God geen wierookwolken van volksverering gewild, zodat Hij ook het wonderbare, waarmee toch verreweg de meeste heiligen begenadigd werden, aan St. Joseph heeft onthouden.

De Engelen-verschijningen aan St. Joseph geschiedden in de droom, tijdens de slaap in 't duistere, geheimvolle van de nacht. De sluier van het verborgene wilde God over St. Joseph gesloten houden. Vooral over zijn natuurlijke voorrechten. De arbeider van Nazareth, waarin David's geslacht ten onder ging, staat wel in droevige tegenstelling met Israël's ideaal-koning, die om zijn koningskroon nog de lauwer droeg van begenadigd dichter en zanger voor den Heer. St. Joseph droeg het werkpak in plaats van David's purper; aan zijn vereelte handen met de werktuigen was de konings-scepter van David ontvallen. Stel het dorpshuizeke met de werkplaats naast het cederhouten Davidspaleis. En Bethlehem, enkel roemruchtig om de wieg van het Davidisch koningsgeslacht, het weigerde aan Joseph, den Davidstelg, datgene wat het aan iedereen schonk: een plaats in de herbergen. De voorrechten van zijn koningsstand moest de arbeider missen.

Zo wilde 't God, dat St. Joseph ontdaan van alle opzicht stil en klein, eenvoudig en bescheiden, zijn roeping zou vervullen. En zijn roeping, het was er een tot 't verborgene. Joseph moest de sluier zijn over God's wonderheden. Zijn naam van „echtgenoot van Maria" omhulde het Godswonder, het geheimenis door Isaias eeuwen vroeger voorspeld en eeuwen lang door Israël verwacht als de dageraad zijner hoop. Joseph was voor de wereld de man van Maria; de sluier over de wonderbare Moedermaagd, die een Hemelkind ontving. Zijn naam van „vader" was ook de sluier over de Godheid van dat Hemelkind. Dat zijn schamel dak een Godstempel was, de vadernaam van Joseph moest het voor de wereld verheimelijken. Aan anderen de eer, die God aan de wereld te openbaren. St. Jan de Doper werd de heraut van Christus en de volksontroering werd soms tot een huldiging van den Voorloper als Messias. De Apostelen getuigden voor koningstronen en rechtbanken door macht van woorden en wonderen voor de waarachtigheid van Christus' Godheid. St. Joseph moest den Godmens verbergen in de binnenkamers der verborgenheid. Zijn taak was de stille dienst van den verborgen God. Zózeer was Joseph een sluier over zijn kind, dat Joseph's naam zelfs na zijn dood nog een schaduw werpt op Jezus' naam. Is Hij niet de zoon van Joseph, den arbeider van Nazareth, werd er smalend gevraagd door de hardnekkigen. De duisternis van Joseph's naam overschaduwde Jezus' bovenaards wezen, uitstralend in wijsheid en daden.

Zo zien wij St. Joseph als den man van verborgenheid, teruggedoken in de schaduwen der vernedering. God had hem ingedeeld bij die stille Godvereerders, waarvan Christus met bijzondere voorliefde spreekt, die hun God dienen in de teruggetrokkenheid. Maar daarin juist heeft Joseph zijn bijzondere Godstaak gevonden, die hij onder 't oog van God alleen met trouwe toewijding en overgave heeft vervuld. Aan den man van God's uitverkiezing, den drager en uitvoerder van God's wereldbesluiten, aan den stillen, bescheiden Joseph vol eenvoud en deemoed, aan hem zijn toch de diepste geheimen van God toevertrouwd.

Dat ook wij de verborgenheden Gods in ons leven leren zien. Een klein leven, een geringe taak, nietswaardige talenten, lage stand; niet doelloos vervullen we die plaats, waar we misschien naar Gods bedoeling een grootse roeping te vervullen hebben. In eenvoud de geheime inzichten van God dienen door trouwe plichtsvervulling, liefdevolle behartiging: dat maakt ons tot groten in het Hemelrijk.

God's tegenwoordigheid aanvoelen zelfs in het schijnbaar, onbeduidendste, dat is het ware zielvolle geloofsleven, dat tevens diepte, volheid, wijding en zin geeft zelfs aan het nietigste bestaantje.

Dat fijn gevoelige geloof aan God's alom-tegenwoordigheid maakte den ingetogen Joseph tot den onvergelijkelijken Heilige.

Dan is daar nog die rede van het „priesterloze leven der Duitse frontsoldaten, dat zich naar dieper en hogere eeuwen tot een tweede natuur geworden. Het kan daarom den Christelijken Duitser niet onverschillig zijn of opvattingen in de geest als boven weergegeven, geloof vinden of niet. Indien het waar was dat het Christelijk Geloof wezenlijk de geest der weerbaarheid uitsloot, dan was het ook waar dat de beste Christen niet geheel en al Duitser zou kunnen zijn, of dat hij Duitse weerbaarheidszin als het ware trots zijn Christen-zijn oorlog en vrede ongevraagd zoudden ware trots zijn Christen-zijn zou moeten behouden, zodat het Christendom hem in het gunstigste geval bij de vervulling van zijn vaderlandse weerplicht niet hinderlijk zou zijn. Gelukkig mag en kan de Christelijke Duitser, om zulke bezwaren tegen zijn Geloof af te weren, op de onwederlegbare feiten zelf wijzen. Indien werkelijk het Christendom, wanneer het als gevolg der versplintering in het Geloof (deze afscheuring van de door Christus gestichte Kerk in de 16de eeuw is zeer zeker een ramp met een nasleep van vele onheilen geweest, dat stem ik — en hierin zal ik wel niet alleen staan — gaarne toe) de kracht van het Duitse leger kon verlammen, dan had Duitsland met zijn bondgenoten in de wereldoorlog niet vier jaren ongebroken tegen een geweldige overmacht kunnen standhouden en op alle fronten overwinningen en vooruitgang kunnen behalen. Wanneer het werkelijk de Katholieken soldaten ook slechts zwaar viel den vijand die hetzelfde Geloof beleed, als vijand te beschouwen, dan was het onverklaarbaar waarom ook Zuid-Duitse Katholieke troependelen zich in het Westen tegen de Fransen of Oostenrijkse Alpenduitse Regimenten zich in het Zuiden zo glansrijk hadden kunnen onderscheiden. Wie dergelijke vrees voor de toekomst koestert, wekt het vermoeden dat hij van de toestanden en verhoudingen in de oorlog geen besef heeft; bovendien: welke frontstrijder zou in ernst kunnen verlangen en verwachten dat de Katholieke Kerk de militaire leiding ongunstig beinvloed heeft. De Katholieken hebben in de wereldoorlog evengoed hun plicht gedaan als de Protestanten en de ongelovigen. Het is een zinloze belediging der Katholieke Duitsers en daarom een misdaad tegen de geest der volksgemeenschap, openlijk twijfel daaraan uit te spreken of dat in de toekomst wel weer zo zal zijn.

De Paus.

Even harteloos als zo'n twijfel is ook de mening dat de Paus in een volgende oorlog, die God verhoeden moge, wellicht tegen Duitsland partij zou kunnen kiezen, en deswege de vaandels der vijandelijke legers zou zegenen. Men diene nu eindelijk toch eens het bewijs te leveren, dat de Paus zulks in de wereldoorlog gedaan heeft. Zulks zal natuurlijk nimmer gelukken, dat sprookje is reeds lang als sprookje ontmaskerd. Nimmer zal de Paus in een politiek conflict op andere wijze ingrijpen dan op die, dat Hij de strijdenden tot vrede aanspoort en hun om Christus' wil het te bloedige strijd te eindigen. Duitsland ware Versailles bespaard gebleven indien de Entente tijdens de wereldoorlog naar de vredesroep van den Paus geluisterd had!

Deze Christelijke gezindheid voor de vrede, welke het Pausdom steeds bewaren zal, is het echter, naar het schijnt, wat den tegenstander van het Christendom doet geloven, dat zin voor weerbaarheid niet te verenigen is met een Christelijke houding. En juist het tegendeel is het geval. Wat zich met de Christelijke vredesgezindheid en dientengevolge met het Christendom niet verdraagt, is imperialistische roofzucht, is met een vooropgezet doel zucht tot moorden en vernielingswoede, is de geest der aanbidding van het geweld en onrechtmatige, de vrede verstorende aanvalslust. De vrede is inderdaad een Christelijk doel; om de vrede heeft Christus zelf voor de wereld gebeden; de vrede is een kenmerk der volmaaktheid der menselijke samenleving. Maar die vrede is voor den Christen geen bloot formele toestand; hij bestaat niet daarin dat juist geen oorlog gevoerd wordt. De Christelijke vrede is veel meer op het innerlijk gericht; hij bestaat uit orde en gerechtigheid en gerechtigheid in de orde; zijn zin is de volle ontplooiing der door God gegeven natuurlijke krachten in de mensen en de volkeren. Waar geen gerechtigheid is, daar heerst in waarheid ook geen vrede; een volk, dat voor zijn goed recht weerbaar optreedt, treedt op voor de vrede. Voor allen echter geldt: waar het goed recht van een volk door moedwillige of ongemotiveerde aanval bedreigd wordt, daar bestaat ook volgens Christelijke overlevering recht en plicht tot krachtdadige afweer, [illegible] storing der geordende samenleving. „Weerbaarheid" echter wil ook niets anders dan tegenstand tegen verstoring van de vrede; in het woord zelf ligt reeds het merkteken der verdediging, het zich-teweer-stellen namelijk tegen een aanval. En nu vraag ik hier in gemoede: waar is nu nog plaats voor een tegenspraak tussen Weerbaarheid en Christendom?

Wat het Christengeloof deed.

Het Christelijk Geloof heeft integendeel de strijders in de wereldoorlog geestelijk gesterkt en opgericht. Offervaardigheid en stil heldendom zijn zeer dikwijls verkregen door de grote Offerleer van het kruis. De Christelijke strijders zijn uit hun Christelijk-religieuze principes krachten toegestroomd, die de natuurlijke deugden, de moed, de dapperheid, de dadendrang en de begeestering voor idealen als vaderland, liefde, eerbesef, zelftucht, zelfverloochening en ten laatste offerzin en algehele toewijding de hoogste bovennatuurlijke adel verleenden.

Christendom, zo opgevat, is steeds toevoerende kracht. Juist uit Christelijk besef groeit dapperheid. Dat is ook zeer gemakkelijk te begrijpen. Immers men doet zijn plicht, als is deze levensgevaarlijk zoals in een oorlog, volgens Christelijke opvatting, dus voor de volle honderd procent omdat men weet dat alles geleid en bestuurd wordt door God, voor Wien men alles over heeft, zelfs eigen leven; omdat Hij dat en nog veel meer voor ons over heeft gehad. Wat dus de wettige overheid van hem eist in de strijd als God is, doet men niet zozeer uit vrees voor de straf welke op nalatigheid of weigering is gesteld, maar uit plichtsvertuiging tegenover die overheid als vertegenwoordigster van God zelf. Dus uiteindelijk uit plichtsbesef in hoogste instantie tegenover God. De manschappen en officieren van Frederik de Groote waren vrome Christenen; gelovig waren ook zij die Napoleon's keten braken, enz. Op de duur zal men inzien dat slechts goed en dapper zijn diegenen, wier ziel vast verankerd ligt in het ware Geloof.

Christengeloof en Weerbaarheid

Onze onlangs overleden Paus stierf met het woord „vrede" op de lippen, en in de necrologieën over Paus Pius XI heeft men longe et late kunnen lezen van de vredeswerkzaamheid van dezen Paus, evenens trouwens van zijn verschillende voorgangers.

Het is vermoedelijk naar aanleiding van dit alles, dat onze dezer dagen de vraag werd gesteld, hoe het Christendom nu staat tegenover weerbaarheid.

Een zeer actueel vraagstuk overigens, nu in de tegenwoordige tijd, zoveel voor onze defensie gevraagd wordt.

Deze vraag echter heeft vermoedelijk ook zijn grond, in de invloed, misschien zelfs, een heel latente invloed, welke uitgaat van de extreme opvattingen welke er in Duitsland heersen en welke n.l. Christengeloof en weerbaarheid als elkander tegensprekend trachten voor te stellen. Weerbaarheid eist den heldhaftigen, sterken, gezonden, handelenden mens; het Christendom daarentegen stuurt aan op deemoed, medelijden met de zwakken, gehele overgave aan God en verzaking der wereld. En daarom moet, zo redeneert men daar, van de nieuwe weermacht van het Duitse Rijk de invloed der Christelijke leer en Christelijke zielzorg ver blijven.

Zo kon men bijv. in het anti-Christelijk tijdschrift „Durchbruch" lezen: „Zouden soldaten in uniform aantreden om ter kerk te gaan, dan was onze eigen verslagen, onze volksgemeenschap verbrokkeld, omdat zij in een zieliggeestelijk, ja van onze politiek afgescheiden leger zouden marcheren. Velen toch moeten een buitenlands Staatshoofd: den Roomsen Paus, onderdanig zijn, die in de wereldoorlog de vaandels der ons vijandige legers zegende en wellicht zulks weder zal doen ingeval wij opnieuw in een oorlog geraken. Zulks moet de soldaten de blik vertroebelen: dat de militaire vijand, die in hetzelfde confessionele leger staat, moreel gesteund wordt. Een scheuring der eenheid in de troep zal de gevechtskracht verlammen, ja zal zelfs leiden tot een uiteenvallen der weermacht. Betaalt ieder zijn herder, zijn kerk en zijn zondenschuld, dan is ook het geestelijk ideaal in onbetwistbare heerlijkheid op aarde in vervulling gegaan. Wij anderen, zien ons ideaal in de vooruitgang van het Germaans-Duitse volk en de wereldgeest".

Een Parallel.

In het tijdschrift „Brunnen", dat eveneens anti-Christelijk is, werd onlangs een parallel getrokken tussen de Verlossingsdood van Christus en de soldatendood aan het front, waarin het heette: „Aan het front zijn voor het volk mannen trots lachend gestorven, niet vrezend en biddend zoals de Joodse Rabbi uit Nazareth (men vergeve het mij, maar het staat er letterlijk zo,); neen: lachend gaven zij de laatste adem voor ons volk".

Het Rassenvraagstuk

In April 1938 heeft de congregatie voor Seminaries en Universiteiten te Rome een schrijven gericht aan de verschillende Hogescholen en deze aangespoord krachtig stelling te nemen tegen een aantal hedendaagse dwalingen. Die dwalingen formuleerde genoemde Congregatie in acht stellingen, waarvan er zes handelen over het ras.

Ofschoon het nu in de eerste plaats de bedoeling is dat die dwalingen moeten bestreden worden in het academisch onderwijs, zonder geheel de colleges daartoe aanleiding sieden, is het zeker in de geest van genoemd schrijven, wanneer men ook buiten de collegezalen stelling neemt tegen de dwaling.

Als gevolg hiervan heeft o.a. Prof. dr. [illegible] Leiden op een studiedag in Nijmegen onlangs een voordracht gehouden over „het ras morphologisch beschouwd".

Het is wel van belang kennis te nemen van de inhoud van deze actuele voordracht.

Prof. Barge begon met er op te wijzen, dat het rassenvraagstuk van vandaag niet meer is een probleem van zuiver wetenschappelijke aard, doch veeleer een vraagstuk van de openbare mening.

Na een kort overzicht van de geschiedenis der physische anthropologie, behandelde spr. allereerst de aard van het rasbegrip. Hij karakteriseerde dit als een natuurwetenschappelijk begrip, in het bijzonder een „vergelijkend anatomisch".

Naar spr.'s mening heeft men daarom onder een ras te verstaan „een grotere groep van menselijke individuen, die zich op grond van het gemeenschappelijk bezit van een aantal erfelijke lichamelijke kenmerken van andere dergelijke groepen onderscheidt."

In deze begripsbepaling is de term „geest" niet opgenomen. Naar spr.'s overtuiging is dit ook niet geoorloofd. Het zou geoorloofd zijn, indien „de rasindeling berustte op lichamelijke en geestelijke kenmerken. Dit is echter niet het geval. De rasindeling berust op lichamelijke kenmerken en op deze alleen.

Uit de gegeven definitie van het begrip ras volgt, dat dit begrip „ras" geheel verschillend is van het begrip „volk". Een ras vormt een eenheid op grond van het gemeenschappelijk bezit van een aantal erfelijke lichamelijke kenmerken; een volk is een eenheid op geheel andere gronden als: gemeenschappelijke taal, beschavingsvoor, geschiedenis, staatsinstellingen, economische belangen, geographische verhoudingen, enz.

Dit verschil tussen de begrippen ras en volk wordt ten duidelijkst bevestigd door het feit dat een ras kan verdeeld zijn over vele volkeren, terwijl omgekeerd bijna alle volkeren uit verschillende rassen zijn opgebouwd.

De vraag luidt nu allereerst: wat zijn raskenmerken? A priori is hierop geen antwoord te geven. Men kan er enige algemeenheden over zeggen, maar of een bepaald kenmerk de waarde van een raskenmerk heeft, leert alleen de ervaring.

De voor het anthropologisch onderzoek van grotere bevolkingsgroepen bruikbare raskenmerken zijn zeer beperkt in aantal. Het zijn de vorm (met name de verhouding tussen de grootste lengte en de grootste breedte) van het hoofd, de lichaamslengte, de pigmentatie van haar, huid en ogen, alsmede de vorm van het haar.

Ten aanzien van de rasindeling merkte spr. op, dat deze historisch teruggaat op Linnaeus en Blumenbach. De moderne rasindeling onderscheidt drie hoofdrassen: het blanke of Europide, het gele of Mongolide, het zwarte of Negride. Elk van deze hoofdrassen laat weer een aantal kleinere goed t.o. van elkaar te begrenzen rassen onderscheiden. Als voorbeeld behandelde spr. zeer in het kort het Europide hoofdras, waarin drie groepen te onderscheiden zijn: de blonde rassen in het Noorden, de centrale gordel der rondhoofden en de zuidelijke langhoofden, elk weer een aantal rassen omvattend.

Het spreekt vanzelf, zo ging spr. verder, dat een dergelijke rasindeling een zeer beperkte betekenis heeft.

Voorts betoogde hij, dat ieder inzicht in een tussen bepaalde raskenmerken en bepaalde geesteseigenschappen bestaand verband ons ontbreekt. Bovendien is een op grote schaal ingesteld persoonlijk systematisch onderzoek naar de geesteseigenschappen der rassen, parallel aan het lichamelijk onderzoek nooit ondernomen. De tijd is dan ook voor een synthese van de gegevens der physische en psychische anthropologie nog niet rijp en wie dit toch onderneemt, vervalt in de grofste fout van een eeuw geleden.

Tot slot stelde spr. de vraag: Hoe zou men het rassenvraagstuk van vandaag eigenlijk moeten formuleren? Het antwoord hierop luidt z.i.: „Kan het geen wij weten aangaande de mensenrassen uitgangspunt zijn en grondslag voor redelijk-zedelijk handelen van mens tot mens, zoals dit in het staatkundig, maatschappelijk en economisch leven tot uiting komt?"

Wie vakkundig bevoegd en bovendien zich zijn verantwoordelijkheid bewust is, mag hier niet anders getuigen dan: „Onvoorwaardelijk neen".

DE PAUS-KEUZE.

De beroemde kachel in de Sixtijnse kapel, waarin de stembriefjes verbrand worden na elke keuze; als de rook van deze kachel zwart is, is de Paus nog niet gekozen, maar is de rook wit, dan weten de toeschouwers dat de nieuwe Paus is gekozen.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

We leven in de merkwaardige politieke tijd dat Europa in enkele dagen van gedaante verandert.

Een oorlog van vier jaren was er nodig om aan Frankrijk een stuk Elzas Lotharingen terug te geven en thans heeft Hitler in één week in September en één week in Maart enkele stukken bij het Rijksgebied gevoegd, enkele malen groter dan de Franse buit na de wereldoorlog.

Wat zijn zo in het kort de gebeurtenissen der laatste dagen?

Hitler verklaart de Tsjechische provincies Bohemen en Moravië tot Duits protectoraat; deze provincies zullen deel uitmaken van Groot-Duitsland.

De Duitsers in Tsjecho Slowakije zullen Duits onderdaan zijn en vallen ook onder de Duitse raswetten; de andere inwoners van Tsjecho Slowakije zijn burgers van het protectoraat; dit protectoraat zal autonomie krijgen, maar alle bepalingen en wetten moeten ondertekend worden door Hitler; de buitenlandse politiek zal Duits zijn; er zal een eigen organisatie zijn voor het handhaven der orde in het binnenland, maar deze organisatie is onder volle controle van Duitsland; de douane staat onder het Duitse rijk; dit controleert ook de post en het verkeer en naast de Tsjechische kroon is ook de Duitse rijksmark gangbare munt geworden.

En ter bevestiging van dit alles trok een Duits leger van 200.000 man het nieuwe gebied binnen; de Heren Henlein en Buerckel bekend uit de annexatie van Oostenrijk en het Sudetenland, hebben hoge burgerlijke posten, maar „das Militär" schijnt toch practisch nog baas te zijn.

Hitler heeft met een zwaar geblindeerde trein en auto ook al een bezoek aan Praag gebracht; maar de ovatie was enkel en alleen van de zijde der aanwezige Duitsers; de Tsjechen hebben wel geen tegenstand geboden bij deze verovering van hun land, maar toch ook geen medewerking getoond; overal staan verder mitrailleurs opgesteld; er zijn en worden nog tal van arrestaties verricht; het land is afgesloten van het luchtverkeer en niemand mag het land verlaten.

En gisteren was Hitler in Bratislava de hoofdstad van Slowakije; want dit staat ook onder protectoraat; wel onder een andere titel, maar in de praktijk zal het verschil toch niet groot zijn.

Want de Tsjechen staan onder protectoraat, omdat ze de onder hun wonende Duitsers niet kunnen besturen en de Slowaken staan onder Duits protectoraat op z.g. verzoek van Tisso de president, omdat dit nieuwbakken staatje nog niet helemaal gaar is om de wereld in te gaan.

Het verzoek van Tisso zal wel op een zelfde wijze zijn afgedwongen als het verzoek wat de President van Tsjecho Slowakije Hacha deed; er was voor deze man n.l. geen andere keuze dan tussen dit protectoraat, of een bombardement van Praag. Het uiteindelijk effect zou toch hetzelfde zijn gewees.

Dusdanig zijn de daden geweest in de laatste weken van hem die in September l.l. herhaalde malen aan Chamberlain verklaarde dat met de afstand van het Sudeten Duits gebied Duitslands laatste territoriale aspiraties in Europa waren vervuld. Die sindsdien nog herhaalde malen in grote redevoeringen heeft herhaald, dat Duitsland in Europa geen territoriale eisen meer had. Die met de andere mogendheden op het verdrag van München officieel garantie gaf voor de nieuwe grenzen van Tsjecho Slowakije.

Die Dinsdag nog aan de gezanten van Engeland en Frankrijk op hun vraag liet mededelen, dat er in Duitsland met het oog op de toestand in Tsjecho-Slowakije geen extra maatregelen zouden genomen worden, terwijl toch de troepen toen naar de grens gedirigeerd werden.

En nu? Het is terecht, zoals Goebbels Donderdag in een rede zeide: „Tsjecho Slowakije bestaat niet meer."

En wat doen nu de democratische mogendheden?

De Franse, Engelse en Amerikaanse pers veroordelen zeer terecht het optreden van Duitsland en noemen het contractbreuk, een bewijs dat voor Duitsland contracten toch niets meer zijn als vodjes papier. Maar van enig ernstig optreden, zoals in September, is geen sprake. Vermoedelijk, zo luiden althans de laatste berichten, zullen Engeland en Frankrijk hunne ambassadeurs uit Duitsland terugtrekken, bij wijze van protest.

Maar Duitsland zal zijn gang gaan.

Tot hoe lang? Zou met deze laatste annexatie Duitsland niet op een keerpunt komen? Tot nu toe annexeerde het Duitsers en het kon dit doen met enig recht, op grond van het vrije bestemmingsrecht der volkeren. Maar het is nu niet-Duitsers gaan annexeren; maar zelfs anti-Duitsers.

Het is zich nu gaan schuldig maken aan dezelfde fouten van het verdrag van Versailles. Het is thans de weg opgegaan die tegen de natuur en het recht der volkeren indruist. En zal zich dit niet gaan wreken? We moeten afwachten.

Wat Duitsland deed met Tsjecho Slowakije, dat deed Hongarije dezer dagen met de rest van het land; het bezette de Karpatische Oekraine en herstelde daarmee een gedeelte van de grens van het oude Hongarije van voor 1914. Ook hier had zich een onafhankelijkheidsbeweging gevormd onder de priester Volosin, die echter nu naar Roumenië is gevlucht.

Na wat we in ons vorig overzicht hebben gezegd over Tsjecho Slowakije, willen we thans eens nader kennis maken met de Karpatho Oekraine:

Wie de kaart van Tsjecho Slowakije voor zich ziet — en wie heeft daar in de laatste maanden geen aandacht aan besteed? — die bemerkt de uitzonderlijke vorm van het Tsjecho-Slowaakse grondgebied. Bohemen en Moravië hebben een lange uitloper, een streep grond, die als een wig ligt tussen Polen en de Balkanstaten, een corridor van Bohemen naar Roemenië. In deze uitloper wonen geen Tsjechen, geen Duitsers en geen Slowakijen, maar Klein-Russen, ook Roethenen genaamd. Verbindingswegen zijn er maar weinig, slechts enkele plaatsen van deze prachtige wouden en bergen aan de oevers van de Theiss zijn bekend als touristen-centra.

Het gebied van de Roethenen moet inderdaad een van de meest primitieve landstreken van Europa zijn. Wie hier op reis gaat, moet slaapzak en voldoende mondvoorraad meenemen. Hij moet niet alléén gaan, en goed gewapend zijn, want beren zijn hier geen zeldzaamheid en ieder jaar worden nog wolven geschoten. In de avond ziet ge van tijd tot tijd op de hellingen een vuur oplaaien. Wie dichterbij komt, hoort muziek van harmonica's en violen, gezang en druk rumoer van stemmen. Rijzige gestalten met donkere gezichten zitten rond het vuur of dansen. Dat zijn de Zigeuners, die hier in grote troepen leven, want de Roethenen zijn niet de enige bewoners van het land. Talrijk is het aantal Joden, en nog talrijker de Hongaren.

Maar alle bewoners, of het nu Roethenen of Hongaren, Joden of Zigeuners zijn, zijn arm en ongeletterd. Toen Karpatho-Rusland in 1918 aan Tsjecho-Slowakije was toegewezen, hebben verschillende millionnairs zich op dit gebied geworpen, om bodemrijkdommen te ontginnen. De millionnairs werden nog rijker, en hadden nog meer moeite, om hun geld te tellen, maar de eigenlijke bewoners bleven arm en onwetend.

De Tsjecho-Slowaakse staat doet ons niet denken aan een speling in de natuur, die zulke eigenaardige grenzen aan een land heeft gegeven. Wij moeten eerder twintig jaar teruggaan, en het spel der diplomatie in onze herinnering terugroepen. Tsjecho-Slowakije had belang bij Karpatho-Rusland, niet zozeer om economische redenen, dan wel om politieke redenen. Dit land immers was de corridor naar Roemenië, en hadden beide landen geen gemeenschappelijke belangen, gevaren en ook onderdanen van eenzelfde ras?

Die corridor werd van nog meer betekenis, toen Praag zich met Moskou associeerde.

Sovjet-Rusland was immers niet ver verwijderd, en na een kleine tocht door een smalle strook van Roemenië zou het Russische leger eventueel onmiddellijk Tsjecho-Slowakije te hulp kunnen snellen.

Maar met het Roethéense volk werd gesold......... Toen Tsjecho Slowakije dit grondgebied tot zich nam, werd autonomie beloofd, en er werd gescholden op de Hongaren, die dit volk een Hongaarse cultuur en taal hadden willen opdringen.

Nu zijn de rollen omgekeerd. Hongarije eist Karpathisch-Rusland voor zich op... omdat de Tsjechen de bevolking onderdrukten! De eigenlijke reden, is dat Hongarije het land in handen wil hebben, omdat dit gebied beschikt over rijke wouden en over weinig graan, terwijl Hongarije zelf geen wouden heeft en een overvloed aan graan.

In naam hadden de Roethenen autonomie verkregen, maar het was in feite zo, dat alle hoge beambten in Karpathisch Rusland Tsjechen of Slowaken waren, daar de Roethenen niet in staat werden geoordeeld, om zichzelf te besturen.

Op godsdienstig gebied is de bevolking van Karpatho Rusland als volgt verdeeld: de Zigeuners zijn Katholiek, evenals een aantal geunieerde Orthodoxen. De meeste Roethenen zijn echter Grieks-Katholiek, en hebben zich na de wereldoorlog aangesloten bij de Tsjechische nationale kerk. Verschillende Protestantse secten hebben hier eveneens nog tal van aanhangers. De Popen van de Orthodoxe Kerk verschillen niet veel van de Russische Popen voor de revolutie. Zij zijn onwetend, brengen allerlei bijgeloof in de wereld en bemoeien zich overigens nergens mee. Ofschoon de Tsjechische grondwet algehele geloofsvrijheid waarborgde, is het er in de eerste jaren van de republiek niet naar geweest. Verschillende Katholieke kerken werden onteigend en aan de Tsjechische Nationale Kerk in eigendom gegeven; zo werden ook verschillende minderwaardige sujetten door de regering tot Pope aangewezen en naar Karpathisch-Rusland gezonden, waar zij de geunieerde Christenen moesten overhalen, om toe te treden tot de Nationale Kerk, die tenslotte een mislukking is geworden.

Karpatho-Rusland is enigszins een overgangsgebied tussen twee naburige Slavische volksstammen, hetgeen in verschillende karaktertrekken tot uiting komt. Twintig jaar was dit gebied nu verbonden met Tsjecho-Slowakije, en het is er in zover op vooruitgegaan, dat het nu eigen Roetheense scholen heeft, en aldus het an-alphabetisme minder is geworden. Een zekere moeilijkheid is het talenprobleem; de bewoners van Karpatho-Rusland zijn het er nog steeds niet over eens geworden, of zij nu Groot-Russisch, Oekranisch of Roetheens zullen schrijven.

Ons overzicht zou te lang worden, wilden we voor vandaag nog alles schrijven, wat er over te schrijven is.

Want er zit nog een grote voor Duitsland, zelfs heel nadelige politieke kwestie vast aan het huidige gebeuren in de Oekraine. Deze annexatie door Hongarije heeft thans een gemeenschappelijke grens gegeven aan Polen en Hongarije en daarmee een barrière opgeworpen tegen Duitsland's „Drang nach Osten".

Daarover is een volgende keer nog wel wat te schrijven, als ook over de invloed van het huidige gebeuren op de as Rome-Berlijn.



BENESJ IN AMERIKA.

Dr. Benesj, de ex-president van Tsjecho Slowakije met zijn echtgenote in America voor de microfoon.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

PAUS PIUS XI EN DE MODERNE NEDERLANDSE KUNST.

Uit een belangwekkend karakterbeeld wat Dr. Witlox in de Maasbode geeft over Paus Pius XI z.g., vinden we ook een hoofdstuk „Minnaar van wetenschap en kunst".

Daarin lezen we o.a.:

Het spreekt evenzeer van n zelf, dat deze geleerde, deze oud-bibliothecaris deze minnaar van Dante — naast den meer modernen Manzioni — en de oude Italiaanse schilderkunst zich in zijn smaak ook op de eerste plaats naar het oude richtte, al verwierp deze Paus, die den priester „gezond modern" verlangde, ook gezonde moderne kunst niet. Maar zij moest gezond zijn. En wie zal ontkennen, dat er op modern kunstgebied, ook op het religieuze heel wat vertoond is, dat verre van gezond, dat door en door ziekelijk is. We konden dat zelfs in ons eigen vaderland aanschouwen en het is zeer opvallend, dat Pius, die Nederland en zijn Katholieken zo vaak en zo uitbundig en zo oprecht prees — stapte hij niet over de onder antipapistische en klein-politieke invloeden doorgedreven opheffing van het gezantschap bij de H. Stoel, hoe hoog ook opgenomen, grootmoedig heen, zonder den internuntius uit Den Haag terug te roepen? — tegenover bepaalde uitingen van de Nederlandse kunst beslist afwijzend stond. Zeer sterk kwam dit tot uiting, toen 'n Nederlander, zich op een audiëntie voorstelde als „peintre Hollandais" en Pius in een spontaan afgrijzen met sterk afwerend gebaar herhaaldelijk de — enigszins geradbraakte — naam van een Nederlands tijdschrift uitriep, welks redactie hem met een paar jaargangen had vereerd. Maar toen de Nederlandse schilder zich haastte om, geheel naar waarheid, te getuigen: „j'étudie Fra Angelico", toen helderde het gelaat van den misprijzenden opperpriester als met toverslag op en zijn hand leggend op het hoofd van den schilder zeide hij: „alors vous êtes mon peintre". Zijn afkeer van de kunst, die hij in genoemd tijdschrift moest aanschouwen, zat den temperamentvollen Paus zó hoog, dat hij bij een audiëntie van een anderen Nederlander de bedoelde jaargangen zich liet voorleggen, om met een soort afschuw aan te tonen wat hem mishaagde.

Het was geen wonder, dat Pius XI in een audi ntie van mgr. Aengenent, blijkbaar niet zonder enige bezorgdheid en geheel spontaan vroeg, of de kerkelijke kunst in Nederland zich bleef ontwikkelen in de lijn van de kerkelijke traditie. Deze audiëntie had plaats op een tijdstip, toen er grote beroering heerste in kunstkringen, naar aanleiding van de rede, door den Paus gehouden bij de opening van de nieuwe Vaticaanse Pinacotheek, die op zich zelf reeds een bewijs vormt van de warme en daadwerkelijke belangstelling van Pius XI voor de kunst. Om de scherpte van deze rede te begrijpen moet men enerzijds oog hebben voor de figuur van dezen Paus, zoals wij die hier hebben geschetst en anderzijds voor het barbarisme, het brutisme, het vormenloze extremisme, dat in de kunst, onder de verwilderde invloed van de wereldoorlog tot uiting was gekomen. De Paus sprak over werken van kerkelijk kunst, „die in zoverre alleen met het heilige te maken hebben, dat zij het tot in het caricaturale vervormen en die vaak niets anders zijn dan godslasteringen". De H. Vader noemde dergelijke kunstwerken „wangedrochten" van „gebrek aan algemene ontwikkeling, aan technische vaardigheid in het tekenen — dit vooral! — en aan vakbekwaamheid"; ze waren zelfs niet nieuw, maar herinnerden aan afbeeldingen uit manuscripten „van de allerduidelijkste tijden der middeleeuwen (VIIe en VIIIste eeuw), toen onder de cycloon der barbaarsheid de goede oude tradities verloren waren gegaan en er nog geen vonkje van de renaissance straalde." Van niets-zeggende gelegenheidsredevoeringen hield deze Paus niet!

Geen wonder, dat er heel wat rumoer in de kunstenaarshut ontstond, zodanig, dat men dacht, dat de Paus eenvoudig „de" moderne kunst veroordeeld had en in het geheel geen oog had voor hetgeen deze zelfs bij felle uitingen toch altijd evenwichtige geest had laten volgen: „Laat men de deuren wagenwijd openstellen voor en het meest hartelijke welkom toeroepen aan iedere goede ontwikkeling der eerwaarde en goede tradities, iedere ontwikkeling, die een vooruitgang betekent..."

De Pauselijke Centrale Commissie voor Gewijde Kunst haastte zich dan ook daarop met nadruk te wijzen. De „Osservatore" was intussen in felle artikelen en met publicatie van specimina van de door den Paus bedoelde wangedrochten— „geillustreerde vloeken" schreef het Pauselijk orgaan — tegen de veroordeelde excessen te velde getrokken, waarbij ook ons vaderland niet geheel uit 't vuur bleef. De bovenbedoelde audiëntie van mgr. Aengenent droeg er intussen het hare toe bij om ook een binnen onze grenzen dreigend stormpje bijtijds te sussen.

Dit alles had plaats in het jubeljaar 1933, toen de Paus — nieuw bewijs voor zijn belangstelling in de kunst — in Rome een tentoonstelling van kerkelijke kunst deed organiseren, zoals er voor 1940 een was aangekondigd voor kerkelijke missie-kunst.

CURACAO.

OPENING ZUIVERINGSSTATION BUENA VISTA.

Op Maandagmiddag a.s. om 4.30 zal de in bedrijfstelling plaats vinden van het Zuiveringsstation van de Landswatervoorzieningsdienst op Buena Vista.

BENOEMINGEN.

Door Z. Hoogw. Excell. Mgr. P. I. Verriet zijn de volgende Paters benoemd:

R.P. v.d. Looy tot Pastoor op Pietermaai
R.P. Holterman pastoor S. Nicolaas (Aruba)
R.P. Burgemeester pastoor Gustavia (S. Barthélemy)
R.P. Spékle pastoor Montaña
R.P. Latour pastoor Jandoret
R.P. Boradori pastoor Marigot (St. Martin. Fr.)
R.P. v. Dijk pastoor L'Orient (S. Barthélemy)
R.P. Roghmans pastoor Noord (Aruba)
R.P. Penninx pastoor Barber
R.P. Heynsbroek pastoor Kralendijk (Bonaire)
R.P. Wolters pastoor Rincon (Bonaire)
R.P. Berlage kapelaan Kralendijk (Bonaire)
R.P. Frunt kapelaan Oranjestad (Aruba)
R.P. Grove kapelaan Pietermaai.

SURIN. KATH. KRING. „ST. ALOYSIUS".

Het concours dam begint op Zondagmorgen a.s. om 10 uur precies in ons clubgebouw. Deelnemers gelieven dus op tijd aanwezig te zijn.

Kijk uit naar het concours ping-pong. Oefen flink.

Het Bestuur.

BEDRIJFSONGEVALLEN.

Bij een bedrijfsongeval op de „Isla" liep de 24 jarige arbeider C. zodanige verwonding op dat hij ter verpleging moest worden opgenomen in het Sanatorium.

Bij het laden van boomstammen aan boord van het S.S. „SCHIFBEK" geraakte de bootwerker TH. beklemd tussen een takel boomstammen en de wand van het schip. Tengevolge hiervan liep de man een zodanige verwonding op aan het hoofd, dat hij kort daarna overleed.

Bij een bedrijfsongeval op de „Isla" werd de 29 jarige Portugees de F. gedood.

AANRIJDING.

Bij een aanrijding op de weg rond het Schottegat ter hoogte van Gaito tussen een vrachtauto en een motorrijder, liep de mortorrijder vermoedelijk een gekneusde knie op.

POGING TOT DOODSLAG.

Als verdacht van poging tot doodslag is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de 18 jarige huisvrouw D. alsmede, als verdacht van medeplichtigheid hieraan, de 31 jarige draaier D.

In alle genoemde gevallen is of zal door de Politie een onderzoek worden ingesteld.

GEESTELIJKE ZORG VOOR ARUBA IN DE VORIGE EEUW.

Bij de overname van Aruba van de Engelsen in het jaar 1816 telde dit eiland „1106 „Roomsgezinden" en men zegt verder in een rapport over dat eiland juist in dat jaar uitgebracht, dat „ieder wel Christen is, maar er ontbraken leraren".

Mgr. Niewindt heeft altijd gezorgd voor Aruba. In het jaar 1850 zien we hem zelf een reis naar Aruba ondernemen om daar met een andere geestelijke, een zekere Kieckens een soort van Missie te gaan houden.

Zorg voor het onderwijs daar, zien we ook. Zo vraagt hij in het jaar 1855 een stuk grond aan om een school te bouwen op de Playa.

We weten dat de geestelijkheid zich bijzonder het lot aan trok van de mensen, die door de goudzoekerij arm waren geworden.

We zien een stijging in het aantal katholieken: zo schrijft men voor het jaar 1856 „2600 inwoners, waarvan er 2150 Rooms zijn."

Mgr, Kistemaker ging verder, ook voor St. Cruz wil hij in 1861 een school zien te krijgen. Van het gouvernement was er niet altijd de te verwachten medewerking. Voor de drie kerken zijn er in dat jaar nog maar twee geestelijken. Er waren, n.l. maar weinig geestelijken in dit gebiedsdeel en daarom heeft Mgr. Kistemaker aan de Paters Redemptoristen in Holland gevraagd of zij niet de zorg voor het eiland Aruba op zich zouden kunnen nemen, maar deze paters konden daar voorlopig nog niet aan denken.

Ook in Rome zorgde men voor Aruba. Toen in het jaar 1869 Aruba geteisterd werd door een hongersnood, gaf Paus Pius XI een gift van *f* 500.— voor dit eiland.

Mgr. Ewyk de eerste Dominicaanse bisschop van Curaçao, hoorde tijdens zijn aanwezigheid op 't Vaticaans Concilie dat zijn missie daar op Aruba gebrek leed en hij vroeg daarom aan de Paus om zo gauw mogelijk daarheen te mogen vertrekken, ook was 't concilie dan nog niet afgelopen. Dit werd hem tenslotte toegestaan, de Paus respecteerde deze zorg voor het eiland Aruba.

Br.

Met het m.s. „COLOMBIA", dat d.d. 21 Maart alhier verwacht wordt, zullen o.m. de navolgende passagiers arriveren.

Mevr. P. Steinkritzer, C. Buthoff, Mevr. M. Stern, H. J. M. Latour, Fam. J. Satink, C. Sengers, Fam. G. A. Lijs, C. J. Dekkers, H. van Nieuwkerk, G. Schagen, Mevr. F. H. Sondermeyer, Mej. H. E. Schoolland, H. T. G. Schoonebeek, Mevr. Th. M. A. Vermeer & 4 knd., Fam. E. Batenburg, E. Mader, H. Clemens, Mevr. A. Hulsebosch, Mej. C. T. Notenboom, Mej. E. Schaffer, Annelise Senior, Mevr. W. E. van Pelt & 2 knd., Echtp. O. Secherberger, Mevr. C. W. C. Barends & 2 knd., Fam. J. J. B. Barendsma, Mej. A. M. Fluk, Mej. M. Ernest, Fam. J. Kanbier, Mevr. M. M. Bosselaar & 2 knd., Echtp. G. Waas, Mevr. M. A. B. C. A. van Mannekus & knd., Mevr. Th. C. Egge & knd., Mej. C. M. van Liere, Fam. A. Spiro, J. de Jong, Mevr. U. J. van Koesveld & 2 knd., Mevr. E. van Loon & knd., H. H. Jansen, E. Braunthal, Echtp. W. A. Ramberg, J. de Graaf, Fam. M. Visman, Echtp. W. M. Israel, Fam. M. Schroeder, Fam. J. Brugman, C. J. Schooning, J. Th. Kruining, A. N. Duineveld, J. van de Meent, Fam. M. F. Bruggenthijs, H. Albers, W. R. C. Boers, A. H. Nijland, Mej. C. M. Hooydinek, A. Pijpers.

Tot mijn oprechten spijt is het mij niet mogelijk gebleken afscheidsbezoeken bij vrienden en kennissen aan huis te brengen. Moge ik langs dezen weg niet minder welgemeend afscheid van hen nemen en hen oprecht danken, voor de vele steeds ondervonden hartelijkheid.

F. A. Jas

Dankbetuiging.

Diep getroffen door de vele bewijzen van sympathie ondervonden bij de ziekte en het overlijden van onzen innig geliefden echtgenoot en vader den Heer

J. F. L. Romijn,

betuigen wij bij deze onzen hartgrondigen dank.

Uit aller naam,

Emilio Romijn.

Curaçao, 18 Maart 1939.

Heden overleed tot onze diepe droefheid onze innig geliefde echtgenoote, moeder, dochter, zuster, behuwdzuster en tante,

Mevrouw Francisca Ellis geboren Bartels.

Uit aller naam,

J. M. J. ELLIS.

Nijmegen, 16 Maart 1939.

van Nispenstraat 1.

De vertegenwoordiger der K. L. M. afd. West Indië en het gezamenlijk personeel geven hierbij met diep leedwezen kennis van het overlijden van hun onvergetelijken medewerker en vriend, de heer

F. R. M. BEAUJON.

Zijn heengaan beteekent voor ons een onherstelbaar verlies.

DE WINKELSLUITING.

In de memorie van antwoord heeft het Bestuur aan de Staten het volgende geantwoord:

Er bestaat overwegend bezwaar tegen het voorstel, om ter betrachting van alle voorzichtigheid in de verordening een bepaling op te nemen, dat de Gouverneur bevoegd is in daartoe leidende gevallen te zijner beoordeling, van de bepalingen der winkelsluitingsverordening af te wijken. In artikel 9 immers hebben op Curaçao de Procureur-Generaal en op de andere eilanden de Gezaghebbers reeds een dergelijke bevoegdheid gekregen en het wil overbodig schijnen, daarnaast nog een overeenkomstige bepaling ten aanzien van de bevoegdheid van den Gouverneur op te nemen.

Het principe der Zondagsrust zou teloor gaan, indien het voorstel van enkele leden om op Zondag 2 uur geopend te zijn in de verordening zou worden opgenomen.

Het Bestuur is het dan ook met de andere leden eens, dat het aan de prodentie van den **Procureur-Generaal kan** worden overgelaten om gebruik te maken van de bevoegdheid hem bij artikel 9 der verordening gegeven om voor bijzondere gevallen ontheffing te verlenen van de verbodsbepalingen daarvan.

Het Bestuur kan niet meegaan met meerdere leden, die de openingsduur van winkels op 10 uur willen bepalen. Een te grote stap wordt niet gewenst geacht en het komt voorzichtiger voor, eerst het practisch effect van het onderhavige voorstel af te wachten om dan later wellicht een schrede verder te gaan.

Daar vele leden de wens uitten ook voor kappers- en barbierswinkels de Zondagsluiting in te voeren, bestaat er dezerzijds geen bezwaar hieraan tegemoet te komen.

Met vele andere leden heeft het Bestuur geen bezwaar het aantal **feestdagen uit te breiden met de Hervormingsdag en de Grote Verzoendag** en beide dagen zullen bij Nota van Wijzigingen worden opgenomen. Het Bestuur maakt van de gelegenheid gebruik om het voorstel te doen de verjaardagen van het Koninklijke huis aan te vullen met de verjaardag van Prinses Beatrix.

We vernamen dat de Spanjolen, hier in grote percentage aanwezig dan Joden en Protestanten, zullen komen met een verzoek om de dia di Raza ook als nationale feestdag te verheffen. De Venezolanen komen met La Virgen de Chiquinquira, enz., de Portugezen zullen komen met hun nationale feestdag. De bewoners van S. Domingo.........

En ons Gouvernement zal deze mensen **die procentsgewijze nog groter in aantal zijn, niet kunnen weigeren.**

Curaçao wordt een El dorado waar we niets anders als vrije dagen meer hebben en de werkgevers toch het loon moeten uitbetalen, ja zelfs extra-premies zullen moeten betalen!!

Het komt niet gewenst voor, een uitzondering te maken voor 2e Kerstdag, indien de twee Kerstdagen aansluiten aan een Zondag. Artikel 9 geeft voldoende waarborg, dat in deze en soortgelijke gevallen eventuele bezwaren kunnen worden opgeheven.

Met de meeste andere leden is het Bestuur van mening, dat, indien Oudejaarsdag op een Zondag valt, dit geen verrassing is voor het publiek.

DOUANESTATISTIEK OVER CURAÇAO.

Het Departement, Accountantsdienst, Sociale en Economische Zaken zond ons enige aantekeningen die Dr. W. C. Klein m.i., Bestuurslid van het Molukken Instituut en v/d N. Guinea Studiekring en Oud Secretaris van het N. Guinea Comité wonende Alkemadeplein 328 Den Haag, heeft opgesteld naar aanleiding van de douanestatistieken van Moederland en Overzese Gewesten.

ARTIKELEN VAN INVOER IN CURAÇAO, DIE OP DE DUUR MEER UIT SURINAME ZOUDEN KUNNEN KOMEN, DAN TOT OP HEDEN.

Timmerhout[1] Totale invoerwaarde:	f	356.000
komt bijna geheel uit de Verenigde Staten en Portorico (f 335.000); niets uit **Suriname.**		
Hardhout (paalhout, enz.)	f	74.000
Vnl. uit de Ver. Staten en Nederland.		
voorts uit Brits Guyana	f	11.000
en uit **Suriname**	f	2.000
Suiker (witte en bruine, ca. 3500 ton	f	200.000
Hiervan uit S. Domingo (2472 ton)	f	132.000
Hiervan uit de **Ver.** Staten (678 ton)	f	50.000
Niets uit **Suriname,** dat wel 14000 ton met verlies naar Nederland exporteerde.		
Rijst	f	66.000
Hiervan uit **Nederland**	f	42.000
Hiervan uit Demerara	f	8.000
Hiervan uit de Ver. Staten	f	8.000
Hiervan uit Siam	f	5.000
Hiervan uit **Suriname**	f	615
De Franse Antillen geven aan Cayenne-rijst preferentiële rechten, de Engelsen aan de Demerara-rijst evenzo.		
Groente (Vers)	f	100.000
Waarvan tropische groente ca.	f	20.000
Hiervan uit Noord Amerika	f	72.000
Hiervan uit Venezuela	f	15.000
Hiervan uit **Nederland**	f	9.000
Hiervan uit **Suriname**	f	1.200
Vruchten (verse)	f	347.000
Hiervan tropische vruchten, bananen en sinaasappelen ca.	f	206.000
Hiervan uit Venezuela	f	175.000
Hiervan uit Colombia	f	9.000
Hiervan uit **Suriname**	f	3.000
Voor de volledigheid geven wij nog cijfers voor de vee-invoer:		
Runderen	f	154.000
Hiervan uit Venezuela	f	86.000
Hiervan uit S. Domingo	f	53.000
Hiervan uit **Suriname**		**Nihil**
Suriname moet momenteel zelfs nog vlees invoeren.		

ARTIKELEN VAN INVOER IN CURAÇAO, DIE IN GROTERE MATE DOOR NEDERLAND ZOUDEN KUNNEN WORDEN GELEVERD:

Aardappelen totale **invoer**	f	143.000
Hiervan uit de Ver. Staten	f	**29.000**
Hiervan uit **Nederland**	f	82.000
Boter (blikboter en vrieskamerboter, natuur- en kunstboter), totale invoer	f	293.000
Hiervan uit de Ver. Staten	f	47.000
Hiervan uit Denemarken	f	46.000
Hiervan uit **Nederland**	f	186.000
Melk (alle soorten) totale invoer	f	324.000
Hiervan uit de Ver. Staten	f	**199.000**
Hiervan uit **Nederland**	f	101.000[2])
Schoenen (alle soorten) totale invoer	f	**379.000**
Hiervan uit de Ver. Staten	f	217.000
Hiervan uit Tsjecho Slowakije	f	**106.000**
Hiervan uit Engeland	f	**24.000**
Hiervan uit Nederland	f	**6.000**
Manufacturen en modewaren (alle soorten) totale invoer	f	3.360.000
Hiervan uit Japan	f	1.754.000
Hiervan uit **de Ver.** Staten	f	984.000
Hiervan uit **Nederland**	f	22.000
Verse vruchten, zowel tropische als Europese, totale invoer	f	**347.000**
Hiervan bijna alle Europese vruchten **uit de** Ver. Staten	f	135.000
Hiervan bijna alle tropische vruchten uit Venezuela	f	175.000
De kleine koelruimten der Nederlandse schepen staan een vergroting van de Nederlandse vruchteninvoer ten koste der Ver. Staten in de weg.		

Het aantal invoerartikelen in Curaçao, waarbij Nederland een dominerende positie heeft, is slechts gering. Hieronder vallen margarine, kaas, jenever, bier en dakpannen. Op deze positie zal, wijl zij bevredigend is, hier niet verder worden ingegaan. In Suriname is de Nederlandse invoerpositie ook zeer gunstig bij melk, boter, geneesmiddelen, enz.

Voor Curaçao volge nog de volgende opsomming inzake artikelen, die Nederland zeer goed kan leveren: Bij naaimachines domineert Noord-Amerika verreweg als invoerland. Bij lucifers domineert Engeland; bij geneesmiddelen de Ver. Staten; bij geconserveerde groenten en allerlei andere comestibles zijn de **Ver. Staten Nederland** iets voor, ondanks onze specialisatie in deze tak van nijverheid. **Cement** komt het meest uit Duitsland; verfwaren meest uit de Ver. Staten; rijwielen en touw vooral uit Engeland; tabak vooral uit de Ver. Staten, meubelen en radio-artikelen evenzeer, ondanks de beroemdheid van ons radioproduct; sigaretten komen vrijwel uitsluitend uit de Ver. Staten. [3])

[1]) Alle cijfers slaan op 1936; gegevens voor 1937 zijn nog niet beschikbaar.

[2]) Ten dele melk in Holland gefabriceerd door de General Milk Corporation, en dus slechts ten halve als Nederlandse import te beschouwen.

[3]) Men leze de wenken, die de heer Rost Onnes, Directeur der Hollandse Bank Unie, geeft over vermeerdering van de Nederlandse import in Curaçao in de Nieuwe Rotterdamse Courant van 22 Januari 1936, Avondblad B. (... de zaken niet per post doen, doch met het levend intermediair van betrouwbare agenten; geen contante betaling eisen, zich aanpassen aan de prijzen en de gewoonten van Curaçao ...).

Den Haag, 3 Februari 1939.

Op de grote auto-tentoonstelling te Berlijn waren veel nieuwe dingen te zien. Op een van de gestreamlijnde wagens van de Auto-Unions zag men een soort lavabo, waar de autorijder zijn handen kan wassen.

F. R. M. BEAUJON†.

Donderdagmorgen is door een droevig ongeval overleden de Heer F. R. M. Beaujon, employé bij de K.L.M. alhier.

De Heer Beaujon was voor dienstreis in Zuid Amerika en Donderdagmorgen te Barranquilla opgestegen met een vliegtuig van de Scadta voor Bogota. Dit toestel is verongelukt bij Mazanares, waarbij 8 doden zijn te betreuren. Het zijn de Colombiaanse piloot Zerda, de Duitse piloot Schneider, de Hr. Beaujon, de Duitser G. Frobel en de Colombiaanse advocaat Blanco met vrouw en dochter.

Onze condoleance aan de familie.

MEVROUW CIS. ELLIS †.

Donderdag kwam uit Nijmegen telegrafisch bericht dat aldaar is overleden de echtgenote van den Heer J. M. J. Ellis, vice-consul van Columbia en bekend koopman alhier.

Reeds lang was Mevrouw Ellis lijdende en alle hoop op genezing was reeds lang door de wetenschap opgegeven.

Curaçao verliest in Mevrouw Ellis een zeer geziene en algemeen geachte persoonlijkheid.

Onze deelneming aan de familie.

R. I. P.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Bij Koninklijk Besluit van 30 Januari 1939 No. 40 is de Heer Mr. C. Süthoff, Voorzitter van het Hof van Justitie in Curaçao, aangewezen als vervanger van den Gouverneur, bijaldien zich een van de gevallen mocht voordoen, omschreven in artikel 25 van de Curaçaose Staatsregeling.

Aan den hoofdagent der burgerpolitie op Aruba, is wegens andere redenen dan ziekte, veertien dagen vrijstelling van dienst en in aansluiting daaraan wegens langdurige onafgebroken dienst 8 maanden buitenlands verlof verleend, met vergunning de vrijstelling van dienst in het buitenland door te brengen.

Mr. Th. van der Laan, Nederlands-Indisch rechterlijk ambtenaar, substituut-Officier van Justitie bij de Raad van Justitie te Batavia, is benoemd tot Hoofdambtenaar ten Parkette van den Procureur-Generaal bij het Hof van Justitie in Curaçao; **met ingang van de 19de Maart aangewezen om gedurende de aan Mr. F.** A. Jas, Procureur-Generaal bij het Hof van Justitie in Curaçao, verleende vrijstelling van dienst diens ambt waar te nemen en met ingang van de 19de Juni **1939 belast met de waarneming van het** ambt van Procureur-Generaal bij het Hof van Justitie in Curaçao.

Aan het lid van de Radio-Commissie, M. Daniels, is op zijn verzoek eervol ontslag als zodanig verleend.

H.P. Luidens is benoemd tot tijdelijk veldwachter in Curaçao.

De tijdl. bevolkingscontroleur op Curaçao S. E. Lodrigo is overgeplaatst naar Aruba.

De tijdelijk bevolkingscontroleur op Aruba G. R. F. Evertsz, is overgeplaatst naar Curaçao.

In de Voordijraad op St. Eustatius zijn benoemd:

tot lid-voorzitter: J. S. van Putten; tot leden: M. R. W. B. Berkenveld en J. J. Lewis en tot secretaris: M. J. Huith.

Aan de Adjunct-commies ter Inspectie van het Onderwijs, Mej. J. C. Statius Muller is wegens ziekte, zes weken binnenlands verlof verleend.

Aan den veldwachter op St. Eustatius J. G. Halley, is wegens ziekte, drie maanden verlenging van binnenlands verlof verleend.

De Gouvernements-Secretaris,
Gronemeyer.

DIRECTIE ISLA.

De Heer D. van Nijmegen Schonegevel zal in de maand April-Mei na een 7 jarig verblijf, langer als één vorige directeur, voor goed ons eiland verlaten als Directeur van de Curaçaose Petroleum Industrie Mij. Als zijn tijdelijk plaatsvervanger is aangewezen de chef van de Raffinarij de Heer J. Noordijn.

Aan de Hr. Schonegevel goede reis en een otium cum dignitate in patria.

BOEKBESPREKING.

DE BONGERD-REEKS.

Een nieuwe reeks frisse, goedkope uitgaven.

De Uitgeverij Het Spectrum te Utrecht zond ons de eerste vier deeltjes van een nieuwe reeks, (de naam reeks is slechts in zoverre passend dat men zich niet op de reeks kan abonneren, en dus alle deeltjes los worden verkocht) waarmede dit uitgevers-huis het belang van allen wil dienen die zich vaak een goed geschrift verwerven willen, doch dit moeten nalaten omdat hun inkomsten of gebrek daaraan dit niet toelaten.

In een lentelijk, bloemrijk omslag verschenen als eerste deeltjes een verzenbundel van den jongen Limburgsen dichter Paul Harmon, getiteld „Hart in de Lente", en een bundel „Maria-lof", van Gabriël Smit. Voorts verschenen een herdruk van het sinds lang niet meer verkrijgbare tedere Biënboec van de betreurde schrijfster Albertine Steenhoff-Smulders, en een bloemlezing uit het dichtwerk van dezelfde, met een aandachtige en boeiende korte inleiding van Bernard Verhoeven.

De boekjes worden verkrijgbaar gesteld tegen een zo lage prijs, dat de bedoelingen van de uitgevers zeker recht zullen wedervaren.

Verkrijgbaar in de „St. Augustinus" Boekhandel, St. Thomas College.

BOEKBESPREKING.

DE CLAMATIE-STOF.

Een nieuwe bundel proza en poezie.

Nu allerwege de culturele en opvoedkundige waarde van de declamatieles meer en meer wordt ingezien, en naast de vele verenigingen en cursussen ook de middelbare en zelfs lagere scholen een plaatsje voor deze prettige les op de rooster gaan inruimen, zorgen de uitgevers dat het niet aan de goede stof ontbreekt.

Van Jozef Boons Declamatorium verscheen thans bij de Uitgeverij Het Spectrum te Utrecht het eerste deel, nadat het tweede van het werk, (dat in drie delen compleet is) reeds een jaar geleden het licht zag.

Het bevat, evenals het tweede deel, een rijke keuze aan gedichten, terwijl ook enkele kortere prozastukken werden opgenomen. De auteur voorzag de verschillende stukken alle van een korte uiteenzetting en van de nodige aanwijzingen.

Zeker zullen velen zich de practische kennis van den auteur, die zelf reeds jaren lang practijk van de declamatieles heeft, ten nutte maken.

Verkrijgbaar in de „St. Augustinus" Boekhandel, St. Thomas College.



GEORGE PLANT EEN BOOM.

In de zogenaamde „week der bomen" te Griekenland, werden in een dag 100.000 bomen geplant. Hierboven de Koning die zijn boom plant.

Vaak is juist datgene, wat wij ongeluk of tegenspoed noemen, niets anders, dan een vingerwijzing Gods, een stille vermaning om het kwade te laten en het goede te doen.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

President Roosevelt heeft het Congres gevraagd om een som beschikbaar te **stellen van $ 14.700.000 ter verbetering** van de defensiewerken aan het Panamakanaal. De gouverneur van de Panama**zone** zou gemachtigd worden om onderhandelingen te voeren over contracten met een looptijd van twee jaar.

Gisteren hield de Engelse Minister-president Chamberlain een politieke redevoering in Birmingham. Na erkend te hebben, dat het gebeurde in Tsjecho Slowakije een klap is in het aangezicht van de publieke opinie, ontkende hij dat het gebeurde een gevolg is van de conferentie van München.

Chamberlain had vroeger reeds erkend, dat het bereikte succes aldaar niet was volgens zijn verwachtingen; maar voor alles had hij een oorlog willen voorkomen.

Chamberlain legde de oorzaken van het huidige gebeuren in Versailles en bij Hitler.

In talloze vragen herinnerde Chamberlain aan Hitlers uitlatingen, dat hij geen andere rassen in het rijk wilde als Duitsers: dat er na Sudetenland geen territoriale problemen meer voor Duitsland waren; de gegeven garanties: de toezegging dat kwesties omtrent Tsjecho Slowakije in onderlinge besprekingen zouden geregeld worden; de talrijke onaangename verrassingen welke Duitsland Europa bereid heeft. Welk vertrouwen kunnen we nog verder hebben? Is dit de laatste aanval van Hitler op een kleine staat?

Chamberlain wilde op al deze vragen geen direct antwoord geven, maar ze ter bestudering voorleggen.

Uit de hele rede van Chamberlain sprak een grote verontwaardiging, maar tevens desillusie in een gesteld vertrouwen en medelijden met Tsjecho Slowakije.

De Engelse gezant is tot het geven van inlichtingen uit Duitsland teruggeroepen.

Ook de Ver. Staten hebben het optreden van Hitler scherp veroordeeld en Roosevelt zal de neutraliteitswet gaan herzien.

Het Franse Gouvernement heeft van de Kamers plein pouvior gekregen in het treffen van voorzieningen tot verdediging van de grenzen.

Geen enkele minister mag Parijs verlaten.

In Tsjecho Slowakije is thans de Duitse terreur reeds begonnen en de bepalingen tegen de Joden van kracht geworden. Een 5 tot 10 duizend personen zijn gearresteerd en in gevangenissen en concentratie-kampen opgesloten.

NEDERLAND.

Overgenomen van de Beurs en Nieuwsb.

Oud minister Deckers heeft zich in een schriftelijke vraag tot den minister van Algemene Zaken gericht en hem verzocht te willen mededelen, welke overwegingen ertoe hebben geleid om Nederland niet te doen vertegenwoordigen bij de kroning van den Paus.

De Paus verleende een audiëntie aan de koningin-moeder van België en kroon**prins Baudewijn.**

Naar Reuter uit New York verneemt, zou minister Welter het plan hebben om **deze zomer een bezoek te brengen aan de** wereldtentoonstellingen te San Francisco en New York. Daarna zou de minister een inspectiereis door West Indië maken.

Naar verluidt, is Koolhoven bezig aan de bouw van een Oceaan-vliegboot voor 60 tot 70 passagiers, waardoor Amerika bereikbaar is in 20 uur. De bestemming is nog niet bekend.

De heer Bongaerts stelde Dinsdag l.l. vragen, o.a. of het waar is dat besprekingen van de commissie van Dulm over de bestelling van circa 40 vliegtuigen in Amerika door de regering zijn opgeschort, in afwachting van het onderzoek der commissie naar de mogelijkheid om de vliegtuigen in Nederland te bouwen, en of het de ministers (van Defensie, Waterstaat en Koloniën) bekend is dat de Nederlandse vliegtuig industrie **uitgerust** is om in de Nederlandse behoeften te voorzien en gereed staat zich uit te breiden naarmate de behoeften dit vorderen. Voorts of het waar is dat er onvoldoende contact bestaat tussen de instanties die omtrent de Nederlandse vliegtuig nijverheid, zo ja, of de regering bereid is om onverwijld een officiele permanente instantie in het leven te roepen ter overbrugging van die leemte, in het belang van de dekking der Nederlandse vliegtuig behoeften en de uitbreiding der werkgelegenheid in **Nederland.**

Ter gelegenheid van de verjaardag van **H.K.H. Prinses Juliana zal een vloot-revue plaats hebben te Rotterdam.**

Tegen Mr. M. M. Rost van Tonningen is voor het gerechtshof, wegens smaadschrift tegen minister Goseling 200 gulden boete, subs. 50 dagen hechtenis geeist. Het vonnis van de rechtbank werd dus bevestigd.

Het kasteel Bergh, eigendom van de familie van Heel uit Enschede is geheel afgebrand. Vele kunstschatten zijn verbrand. De schade wordt op een millioen gulden geschat.

Het elftal van Belgie dat 19 dezer tegen Nederland zal spelen is als volgt samengesteld: Badjoe, Paverick, van Calenberg, van Alpen, Stijnen, Paulsenry, Fieyez, Voorhoof, Capelle, Braine, Isemborgh.

De Jaarbeurs is 15 Maart geopend met 2031 deelnemers (vorig jaar 2005). De verhuurde expositieruimte is 17.500 vierkante meter (vorig jaar 17.300).

De opening geschiedde door den heer Graadt van Roggen.

Hare Majesteit de Koningin is 15 Mrt uit Zwitserland teruggekeerd. Hare Majesteit heeft Haar intrek genomen in het paleis Noordeinde.

DE GEVLEUGELDE JOURNALIST.

De postduif als schakel in de klassieke zowel als in de meest moderne berichtgeving.

door M. van Meerdervoort.

I

Reeds duizenden jaren geleden hebben de oude volkeren een grote belangstelling aan den dag gelegd voor duiven, welke zo klein als zij zijn, voor de meest ongelooflijke doeleinden geschikt waren. In de tijd, dat telegraaf, telefoon en radio nog niet bekend waren, behoorden zij tot de meest betrouwbare postilions.

•

Het eerste nieuwsbericht per postduif.

Voor zover de geschiedenis reikt, zouden wij zelfs kunnen teruggaan tot Noë, die de duif benutte om te weten, of de zondvloed reeds voldoende was gedaald.

In Nederland was het Algemeen Handelsblad de eerste die in 1848 postduiven voor de berichtgeving in dienst stelde. De aldus overgebrachte berichten, welke onder de rubriek „duivenpost" werden vermeld, betroffen in hoofdzaak financieel nieuws, dat op deze wijze uit Londen, Antwerpen, Parijs en Madrid de redactie bereikte.

Op dezelfde wijze verkreeg het „Algemeen Handelsblad" een belangrijke primeur, welke stond afgedrukt in de editie van Zaterdagavond 24 Juni 1848 en aldus luidde: „Parijs, Vrijdag 23 Juni (2 ure des namiddags). Sedert een uur vecht men hier; de wijken St. Denis en St. Martin zijn gebarrikadeerd; de troepen en de nationale garde bemachtigen de barrikades met de bajonet; de werklieden, die slechts gedeeltelijk gewapend zijn, zullen verpletterd worden, men zegt dat reeds 500 hunner bij de poort St. Denis zijn gesneuveld".

Toen Parijs was omsingeld.

Grote diensten bewees de postduif als berichtgever tijdens het beleg van Parijs in de Frans-Duitse oorlog in 1870. Men maakte hierbij gebruik van luchtballons, waarin de duiven werden opgelaten. Bereikten de ballons het gewenste doel, dan werden de duiven van nieuws voorzien en vervolgens losgelaten. Op deze wijze werd de communicatie van Parijs met het Franse achterland intact gehouden. In totaal werden 381 postduiven op deze manier vervoerd. Aanvankelijk werden berichten in zeer fijn handschrift op dun papier geschreven.

Ruim 3.000.000 letters in een penneschacht.

Daar echter van wege de zwaarte slechts weinig berichten op deze wijze konden worden doorgegeven, ging men er vervolgens toe over de berichten in drukletters te zetten. Van de afdruk van dit zetsel werd een microscopische foto vervaardigd, welke op een uiterst lichtgeprepareerd vlies ter grootte van een visitekaartje werd overgebracht. Hierop konden zodoende ca. 175.400 letters worden gereproduceerd. Een enkele duif kan 18 dergelijke vliesjes in een penneschacht meevoeren. Bij aankomst te Parijs, werden de vliesjes via een vergrotingsapparaat op een scherm geprojecteerd, waarvan men dan het nieuws overschreef en naar de betreffende instanties doorzond.

Léon Gambetta, die na de overgave van Sédan op 4 September 1870 de republiek had uitgeroepen, verliet op 7 October per ballon de Franse hoofdstad en daalde op 80 km. van Parijs. Vanuit Montdidier liet hij daarop een postduif welke hij op zijn tocht had meegenomen, uitvliegen met het bericht:

„Aangekomen na moeilijke landing: zijn aan de Pruisische kogels ontsnapt; de vijandelijke linies strekken zich uit tot Clermont, Campiègne, Breteuil, geen vijanden in het gebied van de Somme. Wij gaan naar Amiens en vandaar naar Tours". Viermaal werd dezelfde postduif die dit bericht vervoerde per ballon opgelaten en telkens keerde het dier in de belegerde hoofdstad terug.

Getruceerde valse gerichtgeving.

Een groot nadeel van de wijze van berichtgeving was de omstandigheid, dat de ballons toentertijd nog niet bestuurbaar waren. Zodoende kon het gebeuren, dat een ballon, welke op 12 November te Parijs werd opgelaten en waarmede o.m. ook weder postduiven werden vervoerd, twee uur na zijn vertrek te Jossigny achter de Pruisische linie landde. Hiervan maakten de aanvallers gebruik om de duiven voorzien van valse berichten, te laten uitvliegen.

Een dezer berichten luidde als volgt: „Alles is door de Pruisen bezet; zij marcheren op naar Cherbourg, toegejuicht door de bevolking. Orléans is door deze kerels heroverd. Bourges en Tours worden bedreigd. Het Loire-leger is volkomen verslagen. Tegenstand is overbodig." De ondertekening luidde Lavertujon. Hieruit bleek echter, dat het bericht vals was, daar het heette afkomstig te zijn uit Rouaan, waar Lavertujon niet kon zijn, wijl hij de functie bekleedde van secretaris der regering te Parijs. Bovendien was het opgevallen, dat het kokertje, waarin het bericht was vervat, niet op de gebruikelijke manier was bevestigd.

De dagbladpers als duivenfokker.

Ook het dagblad „Figaro" ontving op deze wijze een vals bericht, meldende dat Tours en Orléans door den vijand waren bezet, waaraan echter al evenmin geloof werd gehecht. Tijdens de Frans-Duitse oorlog werd, zoals men kan lezen in „Het Bolwerk van den blinden Pionier", ook door meerdere Nederlandse bladen, o.a. de „Nieuwe Rotterdamse Courant" en de „Limburger Koerier", van postduiven gebruik gemaakt, waardoor deze couranten wat haar actualiteit betreft, een bijzondere voorsprong hadden.

Een heel bataljon door postduif gered.

Ook in de jongste wereldoorlog, waarbij van de meest moderne communicatiemiddelen werd gebruik gemaakt, nam desondanks de postduif een voorname plaats in bij het overbrengen van berichten. Toen in de herfst van 1916 tijdens het beleg van Verdun de verdedigers een tijdlang volkomen van de buitenwereld waren afgesloten, bereikte een postduif, welke een boodschap van Fort Vaux vervoerde, gewond en afgemat de plaats van bestemming. Het dier werd toen door de Franse soldaten als hun talisman beschouwd en omhangen met de „croix du guerre".

Toen het kort na de oorlog overleed, werd het in de omgeving van Verdun begraven. Een Engelse postduif No. 615 „Cher Amie" genaamd, wist de levens te redden der manschappen van het eerste Amerikaanse bataljon. De „Doughboys" waren aan alle zijden ingesloten en werden hevig onder vuur genomen. Toen liet de commandant zijn laatste zeven postduiven uitvliegen. Zes werden door den vijand neergeschoten, doch „Cher Amie" slaagde erin, zij het met een gebroken borstbeen en een afgerukte poot, het hoofdkwartier te bereiken met het gevolg, dat het omsingelde bataljon kon worden ontzet.

De duif maakte later een rondreis door de Verenigde Staten, waar zij door millioenen mensen werd bewonderd en na haar dood werd opgezet om in een glazen kast bewaard te worden in het Nationale museum te Boston.

Monument voor de gevleugelde ordonnansen.

Niet minder dan 20.000 postduiven alleen reeds van de Franse, Britse en Amerikaanse legers zijn in de wereldoorlog door kogels en gifgassen gesneuveld. 17 Juni 1936 werd ter harer herdenking te Rijssel door generaal Gamelin een monument onthuld, voorstellend een boerenvrouw, omzwermd door postduiven.

Ook Duitsland, dat tijdens de wereldoorlog 120.000 postduiven bij het leger in dienst had, heeft het vorig jaar te Bälde een gedenkteken voor hen opgericht.

In de Spaanse burgeroorlog wordt eveneens de postduif benut, al betreft het hier dan in hoofdzaak gevallen van een door den vijand ingesloten huizenblok of fabriekscomplex, waarvan de telefoonverbindingen zijn verbroken, en men niet over een radiouitzendinstalatie beschikt.

In Japan vindt men op dit gebied wel de meest uitgebreide en perfecte toepassing. Tijdens de grote herfstmanoeuvres in de omgeving van Tokio in November 1934 werden voor het eerst in ongekende hoeveelheid postduiven als ordonnansen benut. 1290 Duiven werden door de speciale verslaggevers der bladen bij deze gelegenheid met berichten en foto's opgelaten, waarvan er slechts 139 niet op de plaats van bestemming terugkeerden.

Wordt vervolgd.

De illustratie toont een Askarisch inlandse soldaat uit Somaliland.

Wie lijdt aan lichtgeraaktheid loopt geen dag zonder wonden.

Er ligt een grote afstand tussen plichtsbesef en plichtsbetrachting.

Wie een uil volgt, loopt gevaar in een ruine terecht te komen.

Ons leven is geen lichtstraal, die verdwijnt in het duister, geen golfje, dat verzwindt in de zee, een zefier, die wegsterft. Het is een tocht door de tijd, welke sporen achterlaat, die zichtbaar zullen zijn in de eeuwigheid.

Zo beneveld als dikwijls onze ogen zijn, wanneer het er op aankomt, onze eigen fouten en gebreken, onze eigen zonden en schuld te zien, zo helderziende zijn we meestal, als het den evenmens geldt.

Zoveel is de mens waard, als hij voor God waard is.

ARTIKEL 179 G.W.

Naar aanleiding van het Grondwetsartikel, dat spreekt van „gelijke aanspraak op het bekleden van ambten", waarmee bedoeld is, dat het belijden van een bepaalde godsdienst als zodanig en op zichzelf genomen nimmer een reden kan en mag zijn, om iemand van de benoeming tot een of andere betrekking in dienst van een publiekrechtelijk lichaam uit te sluiten, schrijft dr. C. B. in „De (a.r.) Magistratuur":

Het zoëven genoemde grondwettelijke voorschrift betekent echter in genen dele, dat bij benoemingen nu ook in het geheel niet mag worden gelet op de godsdienstige richting van een sollicitant.

Wanneer dus b.v. het gemeentebestuur van Sprang-Capelle (N.Br.) in een oproep de mededeling bijvoegt, dat de gemeente overwegend protestant is, dan blijft het o.i. volkomen binnen de grenzen van het geoorloofde, al rijst de vraag, of zulk een indicatie nodig is. Immers, iedereen, die belang stelt in een gemeentelijke vacature, heeft binnen zijn bereik wel een statistisch overzicht van de verkiezingen, waaruit hij onmiddellijk kan aflezen, hoe de „kleur" van een bepaalde gemeente is. Of anders kan hij in het veel geraadpleegde jaarboekje van de Ned. Bond van Gemeente-ambtenaren wel vinden, wat hij gaarne weten wil. De mededeling „de gemeente is overwegend protestant" is dus strikt genomen overbodig. Met de grondwet in strijd is zij niet.

En nu kan men dierbaar theoriseren over geschiktheid en bekwaamheid — alles goed en wel, maar bij de beoordeling van geschiktheid speelt in een concrete situatie de politieke of godsdienstige overtuiging toch wel degelijk een rol van betekenis. Wie dat ontkent, of poogt te ontkennen, kent de werkelijkheid niet.

Wie zou willen beweren, dat in Sprang-Capelle — om dit voorbeeld [illegible] aan te houden — (waar bij de vorige kamerverkiezing van de 2456 uitgebrachte geldige stemmen er slechts 106 op de R.K. Staatspartij werden uitgebracht, en waar bij de raadsverkiezing van 1935 de R.K. niet eens met een eigen lijst naar voren kwam) een rooms katholiek een „geschikte" candidaat zou zijn, geeft, dunkt ons, geen blijk van wijs beleid.

DE „N. ROTT. CT." OP KETTERJACHT

Uit de „Standaard":

De „N. R. C." is op ketterjacht.

Dr. Colijn kan geen goed meer bij haar doen.

De vierjarige wapenstilstand is ten einde.

Wij treuren er niet om.

Doch wij betreuren de praktijken, die dit „voornaamste" blad zich als in het verleden permitteert.

Terwijl „Het Volk" erkent, dat dr. Colijn tegenover de kiezers zich aan misleiding niet schuldig maakte, blijft de „N. R. C." haar grove beschuldiging nu in fluweel omwonden, practisch handhaven.

Men merkt, dat er iets op til is.

En dat liberale nobiliteit bij de „N.R.C." nog immer zoek is.

Een Antirevolutionnair beklaagt zich niet over scherpte van bestrijding. Noch in geschriften van aanbidders van de revolutionaire democratie, noch in de liberale pers, noch bij de redevoeringen van zelfverzekerde dominees.

Verwarring is dan veel minder te vrezen dan bij het construeren van eenheid op allerlei basis.

Daarbij is er een groot voordeel bij vroeger.

Voorheen was hetgeen liberale bladen schreven voor velen wet en evangelie. Die tijd is voorbij.

Het Nederlandse volk is in dit opzicht zelfstandiger geworden.

Waarbij komt een dikwijls ontbreken van waarachtig nationale zin bij de liberale courantiers.

Het A.R. beginsel vindt juist in deze tijd, in het bijzonder in dit opzicht, zijn erkenning.

Laat dit aansporen tot een zuiver houden en eerlijk beleven ervan in dankbaarheid aan den Souvereinen God.

TE VERWACHTEN SCHEPEN OVER DE MAAND MAART 1939.

18.	Duitsch.	Cordillera	pto. Colombia	pto. Cabello
19.	Ned.	Colombia	pto. Cabello	pto. Colombia
19.	Noors.	Ciss	Maracaibo	Aruba—Maracaibo
20.	Dom.	San Rafael	C. Trujillo	C. Trujillo
20.	Ned.	El Libertador	Aruba—M'bo.	Aruba—M'bo.
21.	Ned.	Baralt	Bon.—B. Eil.	Bon.—B. Eil.
21.	Amk.	Santa Elena	New York	La Guaira
21.	Ned.	Baralt	Bon.—B. Eil.	Bon.—B. Eil.
21.	Fr.	Cuba	pto. Colombia	pto. Cabello
22.	Eng.	Remuera	London	Cristobal
22.	Ned.	Calypso	N. York-pto. Cab.	Maracaibo
22.	„	Dido	Cristobal	Maracaibo
22.	„	Strabo	Sto. Domingo	Sto. Domingo
22.	„	Midas	Haiti	Haiti
22.	Fr.	S. Francisco	Cristobal	Le Havre.